

תר חזקות מהעובדה שקיים בנו יצר מיני. הן גם מתנגשות הרבה פעמים בעובדה שקיימת היום מתינות מינית בין הצעירים.

אסור לי להיכנס למיטה עם גבר כי פגישת הראשונה. אני יכולה לחשוף כי גבר, להיות מגורה, אבל לא מקובל למי מש את הכמיהה. אם אני אעשה זאת, אחשב לזונה. זו עובדה. לא משנה בכלל מהי האמת שלי. בחברה תודבק בי תווית. לא אוכל לצאת מזה. אני אהבת ונהגת עם ידידי. אין לי כוונה לעזוב

מקובל. בחיים זה בלתיאפשרי עדיין. רק בדמיון מותר לי לפקד גבר, שאני תור שכת בו. גם בי בעצם מושרשות המוסר כמות החברתיות. אם איוונו מגע מיני עם גבר, הוא בטח ירגיש לא-גבר. -- אני? ארגיש אשה.

החברה. לעומת זאת, מכתובה לי שר עלי להרגיש אשה רק אם הגבר יורו מגע מיני איתי. אני לא אמיצה מספיק כדי לשנות את המוסכמות.

פעם אחת גבר שאל אותי אם אני עייפה ורוצה ללכת לנוח. השבתי לו

שונים מאשר לבן. הגבר חייב להיות גיי בור. לשחק בתפקיד שתוא לא-כילךך רוצה בו.

יש צורך ליצור אדם חדש. יחסים שווים, עם שיתוף-פעולה בכל המישורים, צריך לשרוף את הסרטים והספרים הישנים וליבנות מערכת-חינוך חדשה.

אם אשה תתאזר את הקשר שלה עם הגבר בכך שהוא יגרום גם לה הנאה, הגבר יעשה זאת. כל אדם מתנהג על פי הכללים הנהוגים בסביבה שבה הוא חי. אם האם תלמד את הבן שכל נערה היא בן-אדם בדיוק כמוהו, ואחותו כל קיימת כדי לשרת אותו, אלא היא עוד ילד שווה-זכויות בבית, הוא יגדל לתרבות חדשה. זהו חינוך. לא נולדים עם התר- שמותר לבטא רור ואהבה.

דחף מיני ותענוג הם אומנם שני דבי רים שונים, אבל צריך ללמד את הצעירים לראות גם את השני. בשביל תענוג צריך לעבוד! יש צורך להשקיע, האחד למען השני, בעל-מלאכה טוב הוא אמן. כי הוא יודע לעבוד וגם להשקיע רגש. הדי בעיה היא שהאשה היום היא במצב נחות. היא החלשה. דווקא זו הנקודה המקנה לה אפשרות לדרוש יחס מהחוק. היא יכולה לדרוש מהגבר שיתן לה תענוג, אבל הצרה היא שבין כל הנשים תמיד תמצא אחת שרק תפסק רגליים. אבל אם ישנה באמת כוונה ליצור יחסים תקינים, אין סיבה שמישהו יחשוב שקיימת תחרות. כל אחד יכול לתרום כדי שהקשר יסב תענוג לשני בניהווג. בן הרואה בבית הוריו שיתוף-פעולה בין ההורים, ושמשפ- רים לו שחיימין ואהבה צריך לטפח, ילמד מכו. כשהוא יתבגר הוא יידע לתת מעצמו לאשה שבחיקו.

להפסיק לומר שמין זה דבר גם ושי אסור לדבר עליו — רק כך יגדל נוער שיחשוב שמין זה דבר יפה. הבסיס לי- משיכה בין גבר ואשה הוא הדחף. אבל אחריכך משופע המגע מהאווירה ומסוג היחסים הראשונים. המגע המיני לא יוצר מצב של ניכור. זה הגוף שהגיב כך, ועצר את המגע, ואבדו לנו האורגומה.

בשביל להגיע למצב שבו יהיה אפשר להתנות גבר, צריך להגיע לאווירה של ידידות, חברות. כשמרגישים משותרים, מגיב הגוף בצורה ספונטנית. אפשר לי- המציא יחד את צורת המגע. לא רק האשה צריכה להיות משוחררת, גם הגבר צריך לשאוף לכך. עשינו ממנו סופרימ, כשי האמת היא שגם לו מותר להיות עייף, או לא-יתמיד לרצות במגע מיני. אי-אפשר להפוך אותו לסו-עבודה.

גבר שחושב שגם לבתי-הזוג שלו מותר ליהנות, ישתדל למצוא מהן הנקודות הי גישות בגופה. אני עצמי מרגישה שעם כל גבר יש לי נקודות רגישות שונות, לכן אי-אפשר לפעול כמו מכונה. סוף התהליך המסובך היא האורגומה. השאלה, החדשה היא, שאל השאלה, איך הגבר, האם הוא מאהב טוב? נוכל להשיב כך: "בשבילי הוא טוב, הוא עושה מה שטוב לי".

משוחררת-צבא אורנה ששון
 "אי-אפשר להיפטר מתווית שהודבקת!"

מתרגמת זילמן סרווייה
 "תמיד תמצא אשה שתפסק רגליים!"

הם פוחדים להתקשר, לתת מעצמם. הם לא מוכנים לאהוב. לשני בני-יווג ידוע רק איך ההרפתקה התחילה, אין יודעים איך היא תסתיים. זה בולס. הם מרגישים ש- דבר מאוד בסיסי נשמט להם מהידיים. אם יש מולי אדם שווה, שהוא שותף, רוצים להגיע לרגשות זהים, אבל שם פוחדים לתת אושר, כי ברור מראש שי הקשר ייפסק.

פתאום יש דרישה לקיים דרישה. גבר שאינו מוכן לכך, הולך למונולוג — אל גבר אחר, ליחסים הומורסכסואלים. אשה שאינה מוכנה להתמודד עם חינוך הגבר פונה ליחסים לסביים.

אצלנו המצב הביטחוני טיפה את דמות האם. האשה היא קודם כל אם, הנותנת בניו למדינה, היא מחכה לבן, שיחזור הביתה משדה-הקרב. אשה שומרת על הי גחלת המישפחתית בקן. היא צריכה להי שאר בבית. לבת היא מיעדת תפקידים

שאני מוכנה ללכת לנוח איתו. הו, יו היתה העזה עצומה מצידו. לא פגשתי בגבר שיאמר לי: אני נהנה מזה שאשה תחור אחרי. ראיתי רק גברים המולד- לים באשה שיומה קשר עימם.

אני בת 22, וגברים מבוגרים אומרים לי: אורנה, את צריכה לחזור לגור ב- בית הורייך.

את החבורה הזו. לכן עלי לשמור על הכללים. קבעו אותם הגברים. כי ברור מאליו, שגבר שיעשה זאת לא ייחשב לזונה.

הייתי רוצה מאוד להיות היוזמת. לעי שות כל מה שמתחשק לי. למה הזכות הזו נופלת רק בחלקו של הגבר? בסרי טים אני רואה ובספרים אני קוראת שזו

"הדור הזה אבוד, יש לחנך חדש!"

"אשה נכנסת למיטה עם אבר הגבר!"

בניהווג. היא מתבטאת בהבנה, בהשקעת רגשות המשתתפים ומלווים את האקט הי מיני. כל העשייה הו מקבלת מימד שונה לחלוטין, כל אחד מבניהווג אינו נרתע מכל צורת מגע שתגרום הנאה לבני-הזוג השני (אני אחד שלא נגעל). אם אני מאור הב, כל דבר נחשב בעיני אסתטי, כל דבר שמענג את השני מתקבל גם כמגרה.

זהו מצב שונה לחלוטין מהאירוטיקה בי ספריו של הרולד רובינס. זהו אינו אקט חיייתי. גס. אני לא חושב שבאקט שבו נשמעות נגיחות, צעקות, מילים כמו אני אוהבת אותך, אדיר, זהו אקט וולגרי. שני בני-אדם שמוזעים ומשמיעים כל מילה אשר מבטאת עוצמה וחוק, הם פשוט מאוד עושים זאת כי זה מגרה. בעיני זהו מצב מבורך. כל מה שעלי לזכור הוא, שלא לאבד את המימד האסתטי, שהוא החשוב. בכל אחד מאיתנו ישנם רגעים של הייתיות. יתכן שזה מצוי יותר אצל הגברים, אך אל להן לנשים לזייף אורגני- מה, כי הן חושבות שזו צורה לעשות מין. (המשך בעמוד 58)

א ידן קידר רווק בן (28), סטודנט שסיים שנה רביעית בלימודי הרפואה באוניברסיטה ברומא. הוא נמצא כעת ב- חופשה בארץ, ומחשיב עצמו כגבר נורמלי.

איך קידר אומר:

מרבית הנשים נוטות להפריד בין הגבר ואיבר-הימי שלו. הפרדה זו מביאה את האקט המיני לכך שיהיה רק טכני. זהו מצב מיני טפל, חסר תוכן ובהמתי. אנחנו לא מגיעים לחוויה מינית עם הכלי, עם איבר-הימין, אלא עם בן-אדם. אצל יותר מידי אנשים קיימת בתת-הודעה הפרדה בין האדם הפרטי והפטרון שלו. אהבה עושים עם בן-אדם ולא עם איבר-הימין שלו.

קיימות שתי דרכים כדי לעשות אהבה. האחת: היא חיקוי ספריו של הרולד ריר בינס, שבו מתוארים כל הסמלים האיררי טיים המשלהבים את היצרים. אשה מנסה לחקות את הדימוי בתת-הודעה והגבר הי שוביניסט חולם בלילות איך יכבוש לי עצמו את האשה.

הדרך השנייה נובעת מהרמוניה בין שני

ואחותו, כל יתר הנשים הן זונות. ואת מצפה שהוא יתנהג אחרת לאשה? בדחף המיני אצל החיות יש גם מישוקי אהבה. ברור שגבר ואשה לא מקיימים מגע מיני רק לשם הולדה, אלא גם לשם הנאה. אם ההנאה הו לא תבטיח גם שיא של אורגומה, אי האשה והגבר לא יהיו כל כך כמהים למגע מיני. היום מקובל פחות להינשא בשידוך. לפני הנישואין שני בני-הזוג בודקים את הקשר ביניהם. אבל מושרשת בנו ההכרה, שעל האשה ללדת בנים. ויש גם בימינו גברים שאת התענוג במין הם מתפשים אצל זונה. גבר רים כאלה לא יוכלו לחזור אל האשה ולהציע לה פוזה-מיסגל קצת שונה, כי האשה תחשוב שהיא זונה.

רק לעניים היה מותר לבחור בת-זוג, על פי בחירה שנבעה לרוב ממיסכה מינית. הנישואין נחשבו לביצוע עסקה. לעשיי רם היה כסף לקנות אשה יחד עם רכוש. לה היה אסור לגעת ברכוש זה. רק לעיי חים התמול המול, והיתה התאמה בין בני- הזוג. אם אשה כזו גדה בבעלה, היה זה רק כדי לחפש תענוג. אם התמידה, סימן שנהנתה. מכיוון שכדי לבגוד צריך לי שקר, והיא היתה מוכנה לקחת סיכון כזה. זונה מוויפת. אשה שחשוב לה לשמור על שלום-בית, על מיסגרת נישואין רופי פת — תזייף. אשה מוויפת גם מפני ש- הגבר לא יטוח בעצמו. היא רוצה גם להיחשב בעיניה, כדי שלא ילך אל אחרת. גברים לימדו את הנשים לישק להם. ידוע לי על אשה שתשאל גבר האם נהנה? זו שאלה ששואלים הגברים. חשוב לגבר לדעת שהוא היה טוב.

ז ידואן סרווייה היא ילידת אלכסנרי דריה. עלתה ממצריים לפני קום הי מדינה. שהתה בצרפת בשליחות המדינה, כדי לעשות "עבודה פוליטית". בצרפת נישאה וגם התגרשה.

ליליאן ווסקת היום בתירגום ספרים מהשפה העברית לצרפתית. היא כתבה בעצמה ספרים, ביניהם ספר בשפה הצרפי- תית — שיחות עם יגאל אלון. יחסי הי מין מבוססים, לדעתה, על לקויים בחיי נוך. היא מטיפה, לכן, לחינוך חדש.

זיליאן סרווייה אומרת:

בחברה המערבית נתנו לאשה תפקיד נחות ומעמד נחות. היום אנחנו בעיצומו של תהליך שבו הנשים מתמרדות. המרד הראשון היה של זשטי. היא מרדה בגד בעלה, אתשורושי, שביקש ממנה להלך עירומה מול עיניהם של הגברים השתויים. ושתי סריבה. או התעורר הצורך להעניש אותה, פן תלמדנה ממנה נשים אחרות. בעלה התייחס אליה כאל גוף, והיא היתה מוכנה לוותר על הכתר. הסיפור, כמובן, לא מגלה לנו אם המלך היה מאהב טוב במיטה. עצם העובדה שעיסקי הפסיכולוגים פורחים, נובעת מכך שהאדם של היום הוא יצור חולני ושבירי, הוא סובל, ואינו מסוגל לתפקד. קשה לנו להתבגר. אנחנו בוכים כמו ילדים. היחסים בין גבר ואשה אינם אמיתיים.

לפני עשר שנים, בצרפת, אשה גרושה היתה צריכה לבקש רשות מבעלה כדי לפתוח חשבון בבנק. בעוד שתמיד היה מובן מאליו, שהיא מספיק אחראית כדי לשאת בנטל המוטל עליה כאם לילדים. באיטליה מחנכים כל נער, שמילבד אמו